

Testament vital

Xavier Novell, bisbe de Solsona

No sabem si l'eutanàsia i el suïcidi assistit acabarà essent legal o no i, sobretot, si ho arriba a ser, fins a quin punt s'abúsarà de l'esclatxa legal com es va fer durant tot el temps de la primera llei de despenalització de l'avortament. Tampoc sabem com serà el final de la nostra pròpia vida. És per aquest motiu que, des de fa anys, l'Església recomana la signatura d'un testament vital on cadascú deixi clar, a les persones que el vetllaran en la darrera etapa de la vida, què vol i què no vol en cas d'incapacitat per decidir per un mateix.

«L'Església recomana la signatura d'un testament vital on cadascú deixi clar què vol i què no vol»

Els partidaris de la legalització de l'eutanàsia i del suïcidi assistit també parlen de testament vital, però amb la finalitat contrària a la que l'Església proposa.

El testament que us recomano —que trobareu a la pàgina web i properament en el full diocesà i a les vostres parròquies— és:

- En primer lloc, un bon exercici personal per a pensar en la mort i en l'esperança cristiana de la vida eterna. Per això el testament comença amb una professió de fe.
- En segon lloc, l'exclusió de l'obstinació terapèutica —accions mèdiques desproporcionades per allargar artificialment la vida quan aquesta ja no és viable en condicions bàsiques (alimentació, respiració...) normals—.
- En tercer lloc, l'exclusió, també, de l'eutanàsia —acció terapèutica que, per evitar el dolor o una situació de malaltia crònica, procura volgutament i intencionalment la mort—.

– En quart lloc, un permís per a la sedació pal·liativa —calmants que pal·lien el dolor molt greu però que fan perdre la consciència i avancen unes hores o dies la mort ja irreversible—.

Com us deia la setmana passada, és igual de lícit moralment demanar o rebutjar aquest tipus de sedació i la dimensió existencial d'aquesta decisió fa difícil carregar-la sobre la voluntat d'una altra persona. Molts ho hem viscut de prop i ho sabem. També sabem com n'és de difícil demanar amb claredat al metge o als familiars si hom s'està morint. Jo no vull, arribat el cas, que m'ocultin que em moro. Tampoc vull carregar la responsabilitat de decidir una sedació pal·liativa als meus germans o nebots. Jo prefereixo deixar-ho clar amb aquest testament i per això ja l'he signat i ja els hi he entregat.

– Finalment, una petició de ser assistits sacramentalment i espiritualment per un ministre de l'Església catòlica en els darrers moments de la vida.

Aquest document que us proposo és un model i cadascú, com jo he fet, el port adaptat en aquells detalls que cregui oportuns. No perdeu, però, mai de vista que la vida és un do de Déu i que el suïcidi o l'eutanàsia —la seva versió ligh—, quan és una decisió lliure i conscient, és un pecat greu irreversible.

